

AN:

עין משפט  
נר מצוה

ל"ד א מ"י פט"ו מהלכות  
טומאות לרעת הל"ו:  
ל"ו ב מ"י שם הלכה ח:  
ל"ז ג מ"י פ"כ מהלכות  
מקואות הלכה ח:

שיטה מקובצת

**6** בלע שבעה (בהמה)  
 טמאה כדו. י"ב ט"ז  
 תוספת כדו. י"ב ט"ז  
 ע"א: **7** מבליע טהרה  
 שבו מליטמא שבו חטור  
 בארזי **8** ואקרי' מיטמא  
 בלע עבד פולא אדם  
 שכליע טמאה שבתורי  
**9** לא תחיו כבוד בניה  
 ורחבי האוכל בניה  
 יכבד: **10** ואוכל טהרה  
 לא מטמא: **11** דרין ר'ן  
 מנאנאן כחשין וליטמא  
 י"ב א"ב ב"ש י"ב דרין ר'ן  
 מפתורסן בחביה וליטמא  
 כו: **12** חיה **13** וכל  
 שבו פריך טהרה **14** וכל  
 דאדם נבו דחורי טהרה.  
 י"ב משום דחורי תרסום  
 הוא ע"ב: **15** מליע לא  
 טהרה שבתורי **16** ליטמא  
 תחור לא ארס: **17** שחא  
 טהור בחטט דרין ויל  
 דעצתני קוב:

(ה) נראה דג"ל חכמים טעמה  
שבו תלמודא ע"י למד תפיל  
ואע"פ שיש חומר שתתמא  
מאירי אדם שתכלית וכו'.

## רבינו גרשום

אדם שמציל על טוהמה  
 שבתוכו מלשמה. דאמר  
 דאכל סמך לשקיעת  
 החמה אפי"כ אל מטמא  
 הגוף אינו דין שמציל  
 על טהרה שבתוך אפי"כ  
 שנטמא לאחר שכלע  
 שבעה טהור שאינו  
 טמא כבוד הגוף: מה  
 לכלי חרש שאינו מטמא  
 גבו. כלומר דין שמציל  
 על טהרה שבתוכו שאינו  
 מטמא מבחוץ: אין מחלוק  
 קאמרין. כלומר ומחלוק  
 אינו ק"ל חרש מארס  
 שם שאל שמציל מחלוק

[illegible]

תרויהו תגנהי, כלומר מה א

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

**אֲנִי** אֵין מִנּוּ קִאֲמִירִין בְּחֻבּוֹ קִאֲמִירִין. מִימָה <sup>11</sup> מָה נִפְשָׁן מִיָּה  
פִּירָן שְׂמִיר לֹחֵץ מַעֲבֹר הַטּוֹמָהָה כִּיּוֹן דְּגִבּוֹ טַוּוֹר וַיֵּשׁ לוֹמֵר  
12141דֹלֶמֶס נִמִּי מִטּוֹר מִזֵּיל וַיֵּשֶׁב לְמִישְׁעֵד קִיָּה הִי וַמָּה כְּלִי מִרְסָן  
הַמְּקוּקָן מִמֵּיד פִּתִּיל שָׁאִין עֵבֶן מִזֵּיל לַחֹץ מִטּוֹמָהָה שְׂבֻכּוֹ  
12142מִרְסָן <sup>12</sup> מִזֵּיל בְּנִי (וְחֻבּוֹ) עֵבֶן מִטּוֹמָהָה

שנחובו מליטמא חורב של אדם שמזיל  
והוחזק בפני הטומאה שנחובו מליטמא  
אינו דין שזיל חורב על טהרה שנחובו  
מליטמא וזה"ל כיון דהא דהאדם מזיל  
על טהרה שנחובו אינו מקל וזהו  
דכלי חרס א"כ יומא דיו ולא יזיל על  
טהרה שנחובו מליטמא בהיסט הזב  
מכחו כלי חרס המוסק למד פחיל  
דמיטמא בהיסט הזב כדאמרינן בסוף  
התורה (ויקרא כה: ) ויחוש שמה הטמא  
אשמו חזק ואילו בתוספת דהא"ל (פס"ו)  
תמי כהדיו דאדם מזיל על טהרה  
שנחובו מליטמא היסט הזב דאמרו  
למה בית הלל אי חרס מוריס כנלית  
נעצת ונכנס ללחל המת כו' אמרו  
למה בית שמאי לא חס אמרה נעצת  
שהיא טהורה (ו) בהיסט וי"ל דעבדי ק"ו  
מפיס קטנים המוקף למד פחיל  
דאילו בלא היקף (ו) טהורס במש  
הזב לפי שפיל חס לכלל מנע לפי  
שאין סוף להפחם ואת שאינו בא  
לכלל מנע אינו בא לכלל משא כדאמר  
בספור והרטוב (למון דף קמ"ב):  
דלמטה מנא א"ל דנלעו דלמטה  
נמי טהור דמחוס

ממתינן דעובר וזהו נמי דטמאה  
היטו מדרבנן דלקמן ועוד דהשאל  
ס"ד דרבה מודה בשמי' נשבעות וזהו  
הטעם דשמי טעונה בלוע בהבהה  
ס"א כ"י. דכמה לא מנעמה כדמוכח  
ההוא כלל דלכל נצר המת לקמן  
כשעור והרועט נזה (קמ):

**למאי** אשתא בלעים שעי' וזה  
אדם נפי אפי' בלע' וזאת  
לדמא אפי' כללים שהיא לנזשה דשיך  
הכח מלגוס דלחששמן בני הוהא שנה  
בדקדק כמה נהמה ויזאה (שנה נג):  
דברים שחשובים לה למלגוס ועוד

הקשה רבינו אפרים דחורתי כהנים ממעט בהמה וכתיב דלאו  
 שסייה כללים שהן לנשים מוכבס בגדיה המטמא בגדים מזיל צבית  
 המטונג עומי וזהמה שאינם טמאים בגדים אינם מזילים צבית  
 המטונג מטמא דכל מלבוש היא אלא דמעטיה קרא דומיא דטמא  
 דשדיין ציה מלבוש וי"ל דבהמה אפילו כלים שהיא לנשים חשיבי  
 וגבה כיון דלחין טמאם מכהה דלאו בת טומאה היא וגבי אדם גמי  
 כה"ג שכלל מטמאין מכחו כגון בגדים שעל גביו לאו צעי שהיה אכל  
 ובגדים שהוא לבוש צע"ס אגביה ומכחו צא להם הטומאה וגזרת  
 הכתוב היא שאין לו כח לטמאם עד שישארה ולפירוש זה דעומאה  
 בגדים שהוא לבוש ממחה טמאם וצאם אלא כולו בפנים וידו  
 ומצחו וטבעת נאצבע טמאה הטבעת אלא הוא מצחו וידו בפנים  
 וטבעת נאצבע הטבעת טהורה דטמא אגביה והוא טהור דרובו  
 ולחון וקשה דחורתי כהנים ובמכתב נעשים פרק שלשה עשר דמנא  
 הפירש עומד בפנים ופשוט ידו וטבעתו וידו ושהה כדי אכילה  
 ויהיה טמא הוא עומד בחוץ ולפניו ידו בפנים וטבעתו וידו רבי  
 יהודה מטמא מיד וכו"א כדן אכילה פרס ופאה וזה מדרבנן  
 ויאל דמאורייתא ומחמיר רבי יהודה לטמא מיד משום דלחין העומאה  
 נאצבה להם מכה האדם: **אמר** רבא דייחיהו תננה לאו  
 מעומאה בלועה דרבה גמי כשם קאמר משמע שגם לרבה היה  
 פשוט מחוץ המפה אלא מזהרנה בלועה פריך דטרהה גמי חתן  
 כחו טומאה ולמה פשוט לו ויזית מזה:

**בלע** שבעת ספאה טובא ואוכל בתרופה. נעמא טומאה מח  
אחרי הקרי הרי הוא כחלו וזי לאו דטומאה בלועה לא  
מטמאה לא הרי מועיל לו טעילה דמגע בית הקברים לא  
נטמאה בנגע נמשא טמאה וז"ת דלנהי נכנסת שטמה שער  
ו"פ"י מ"ח ועוד זי טומאה שרן אם כן לא הריא אלא ראשו  
אלא טמאה מחב הטומאה: **כ"י** קאמר רבה ביון שבצע  
אלא מטמאה האדם לא משום בליעה הוא אלא משום דמגע  
וילכא לתימר דנעמא נמשא שאין משא אלא בני שיה

אם יעדיבין פת חטין בו' דמפקין מארץ חטה של הפסוק כולו לשיעורין נאמר: אמר רבא מא רבה לאשמועין: בלע טבעת טמאה טיבל ואוכל תרומתו לערב. כלומר אע"פ שטבעת טמאה חטין, ולא הוציאה ליה, טמאה לטורדא חטין.

אדם שמציל על טומאה שבתוכו מלמטה  
אינו דין שמציל על טהרה שבתוכו מליטמא  
מה לכלי חרס שכן אין מטמא מגבו תאמר  
באדם שמטמא מגבו אטו אנו מגבו קאמרינן  
מתוכו קאמרינן אדרבה כלי חרס חמור שכן  
מטמא מאוירו אשכחן בלוע דלמעלה בלוע  
דלמטה מגלן קל וחומר ומה למעלה שאינו  
עושה עיכול מציל למטה שעושה עיכול אינו  
דין שמציל כלום עושה עיכול למטה אלא על  
דין מעלה אפי' חרס עיכול דלמטה רב אשכחן  
בלוע דאדם בלוע דבהמה מגלן קל וחומר  
ומה אדם שמטמא מחיים מציל בבלוע בהמה  
שאינה מטמאה מחיים אינו דין שתציל בבלוע  
מה לאדם שכן צריך שהייה בבית המנוגע  
תאמר בבהמה שאינה צריכה שהייה בבית  
המנוגע בהמה דאניה צריכה שהייה בבית  
המנוגע למאי הלכתא לכלים שעל גבה אדם  
נמו לא בעי <sup>16</sup> דתנן "הנכנס לבית המנוגע  
וכוליו על כתפיו וסנדליו וטבעותיו בידיו הוא  
והן מטמאין מיד" <sup>17</sup> דהיה לבוש כליו וסנדליו  
ברגליו וטבעותיו באצבעו הוא מטמא מיד  
והן מתורין עד שישארו בכדי אכילת פס  
פת חמים ולא פת שעורים מיסב ואוכל  
בליפתן אמר רבא תרווייהו תננה טומאה  
כלועה תנינא טהרה כלועה תנינא <sup>18</sup> טומאה  
כלועה <sup>19</sup> דתנן <sup>16</sup> "בלע טבעת טמאה טובל  
ואוכל בתרומתו הקיאה טמאה וממאתו  
טהרה כלועה תנינא" <sup>20</sup> דתנן בלע טבעת  
טהורה ונכנס לאהל המת והזה ושנה וטבל  
והקיאה הרי היא כמה שהיתה כי קאמר רבה  
כגון שבלע שתי טבעות אחת טמאה ואחת  
טהורה דלא מטמאיה לה מטמאה לטהורה  
והא

עצם בהמה וכחצי דלג צעו  
הטומאה נגדים מזלי צבית  
נגדים אינם מזליים צבית  
מטעיה קרע דומיא דכוחי  
שם שהיא לנשוא חסדיני כעל  
והטומאה איז וביי אהרן  
על גביו לא צע שהיה אצל  
בא להם הטומאה וגורמ  
הטומאה ולפירות זה טעומת  
אז אים אלו צפנים ידו  
שם הוא מבחוק ידו צפנים  
אנביה והוא טעור דריו  
שם פרק שלשה עשר דמא  
על ידו ושהה כדי אכילת  
צפנים ונבטומי ודני רבי  
שם ושמא הים מדרבנן רבי  
מיד משום דאין הטומאה  
אם הריייהו תנגה. לאו  
ממר טעמע שגם לרבה היה  
היה פריך דהיה נמי תנן  
הוא יומר מזה:  
ויבא. בטמא טומאת מת  
לאו דטומאה בלתי לא  
ידמגה בית ההסדרים לא  
הוא טעבת שטמא בשר  
כן לא היה אלא ראשון ויחי קטני דמטמא את  
אמר רבה כגון שבדע שרי בבבית. פירש בקונטרס  
הוא אלא משום דמגע בית ההסדרים לאו מגע  
שאין משא אלא במי שהטומאה בזה ממנו כגון מת

אוק כולו לשיעורין נאמר: אמר רבא דרומח לערב. כלומר אע"פ שטבעת צי:

ששיעורו נתלי כבר האמור בעירוב דכר (ברכות שם) שהיה מיעוט מש (ברכות שם) שהיה ז' תכניה שיעורו מוסר הוא פסול בליילה ואין

## מסורת הש"ס

(א) כדרכו מלך. עירובין ד.  
נגעים ס"ג מ"ט סוכה ה.  
(ב) מקולות פ"י משנה ה.  
(ג) שם, ד' (מלמד פרק ה).  
(ד) [הקרא טו], ו' עין  
רש"א, ו' ר"ת מ"ג.

גליון הש"ס

גם' שופאה בלועה דתגן.  
עין בליס פ"ח מ"ה:

## הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב  
רנשבורג

**א** ישרי נדריה דלמטה  
וכו' תחוב בשפופרת. נ"ב  
פי' א"ר ש"ס: **ב** תוס'  
דיה אטו וכו' כפי  
הטומאה שכתובי מליטתא  
מזיל מיכו. נחמק מלת  
תוס'. ונ"ב פין מהמזיל  
דמוחק וכו' ומתבאר א"ל  
מקריה יערי ועין חידוש  
הדין ומזין מלת מל נפסח  
דנקטו תוס' כלשונם:

מוסף רש"י

[illegible]

הר שאלו סינה אלה ואלה  
תר (ערוכין שם) מי שהוא  
מזה: (מרכיב שם):